

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.05.2015, sp. zn. 8 Tdo 469/2015, ECLI:CZ:NS:2015:8.TDO.469.2015.1

Číslo: 9/2016

Právní věta: O nároku poškozeného, který byl uplatněn včas a řádně podle § 43 odst. 3 tr. ř., je soud povinen vždy rozhodnout podle § 228 nebo § 229 tr. ř., a to ve výrokové části rozsudku. Soud nemusí učinit takový výrok jen v případě, že vydal usnesení podle § 206 odst. 3, 4 tr. ř. (nebo s analogickým použitím tohoto ustanovení), jímž vyslovil, že určitou osobu, která uplatňuje práva poškozeného, nepřipouští k hlavnímu líčení nebo že poškozený nemůže uplatňovat svůj nárok v trestním řízení. Neexistenci výroku, jímž byl soud povinen rozhodnout o uplatněném nároku poškozeného, nelze nahradit vysvětlením jen v odůvodnění rozsudku; pokud tak soud přesto učiní, jde v jeho rozhodnutí o chybějící výrok ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.05.2015

Spisová značka: 8 Tdo 469/2015

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Adhezní řízení

Předpisy: § 206 odst. 3 tr. ř.

§ 206 odst. 4 tr. ř.

§ 228 tr. ř.

§ 229 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud rozhodl o dovolání podaném nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněného M. M. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. 55 To 303/2014, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci zrušil. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Jeseníku ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. 1 T 56/2014, byl obviněný J. V.

uznán vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jehož se dopustil skutkem popsaným tak, že dne 28. 5. 2012 navštívil D. P. v místě jeho bydliště v J. a požádal ho o zapůjčení částky 60 000 Kč, kterou mu D. P. půjčil proti jeho současnému písemnému potvrzení, že půjčené peníze vrátí 31. 5. 2013, a takto obviněný jednal, ačkoli věděl, že svému závazku vůči D. P. nebude moci pro svoji značnou zadluženost v důsledku většího počtu v té době neuhrazených a rovněž řádně nesplácených úvěrů, které mu byly poskytnuty různými bankovními a nebankovními společnostmi, dostát, což se také stalo, když ve stanoveném termínu a přes písemnou upomínku ze strany D. P., ani později, půjčenou částku nesplatil a dosud mu ji dluží.

2. Obviněný byl za tento přečin odsouzen podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.

3. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci jako soud odvolací rozsudkem ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. 55 To 303/2014, rozhodl o odvoláních obviněného a poškozeného tak, že v bodě I. z podnětu odvolání obviněného podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. rozsudek soudu prvního stupně zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. obviněného podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil návrhu na potrestání Krajského státního zastupitelství v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 19. 2. 2014, sp. zn. 2 KZK 1/2014, pro skutek popsaný ve shodě s tím, jak je shora uveden, v němž byl spatřován přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. V bodě II. odvolání poškozeného D. P. podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto rozsudku soudu druhého stupně podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného podle § 265b odst. 1 písm. g), k) a l) tr. ř. dovolání, protože shledal nesprávným rozhodnutí o zproštění obviněného a za vadné považoval i to, že nebylo rozhodnuto o nároku poškozeného.

5. Nejvyšší státní zástupce odvolacímu soudu ve vztahu k výroku o vině vytknul, že považoval čin obviněného naplňující formální znaky přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku za čin, který není pro společnost škodlivý, protože závažnost jednání obviněného nedosahovala obvyklé úrovně materiálního korektivu vyskytujícího se u trestných činů s toutéž právní kvalifikací. Neztotožnil se zejména s názorem odvolacího soudu o skutečné snaze obviněného konsolidovat své stávající půjčky s tím, že převážnou část peněz z nyní vylákané částky použil na uhrazení dluhů dříve vzniklých, ani že se jedná o ryze soukromoprávní vztah mezi obviněným, a tedy že nelze na tento případ aplikovat prostředky trestního práva. V této souvislosti dovolatel poukázal na konkrétní argumenty odvolacího soudu, které jednak nepovažoval za správné, protože nekorespondují s podmínkami stanovenými v § 12 odst. 2 tr. zákoníku ani s hledisky vymezenými ve stanovisku č. 26/2013 Sb. rozh. tr., a jednak postrádal v odůvodnění odvolacího soudu potřebné vysvětlení existence závažných důvodů zásadně snižujících trestní odpovědnost obviněného za čin, který po formální stránce znaky trestného činu, jak shledal i odvolací soud, vykazuje.

6. Nejvyšší státní zástupce v dovolání s odkazem na důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. vytkal odvolacímu soudu i vadné úvahy týkající se neuvedení výroku o náhradě škody. Poukázal na to, že jestliže odvolací soud podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání poškozeného, stalo se tak ve shodě s právním názorem soudu prvního stupně, že v rozhodnutí o nároku na náhradu škody tvrzeném poškozeným bránila nesplněná podmínka § 140b zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále převážně jen „zákon č. 182/2006 Sb.“), neboť v předmětném trestním řízení nebyl zajištěn majetek v majetkové podstatě obviněného jako dlužníka. Na druhé straně však nebylo možné po formální stránce přehlédnout, že se poškozený se svým nárokem řádně a včas k

trestnímu řízení připojil, v řízení před soudem vystupoval v souladu s předepsaným postupem podle § 206 odst. 2 tr. ř., a proto za uvedeného stavu byly dány podmínky pro postup podle § 229 tr. ř. Takový výrok však v rozhodnutí odvolacího soudu v rozporu se zákonem chybí. Z těchto důvodů nejvyšší státní zástupce považoval napadené rozhodnutí za vadné ve výroku o vině i o náhradě škody.

7. Navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. 55 To 303/2014, v celém rozsahu a aby zrušil také případná další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a poté aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

8. K podanému dovolání se v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil prostřednictvím svého obhájce obviněný, jenž se plně ztotožnil s názorem odvolacího soudu o opodstatněnosti aplikace § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Svě jednání považoval za méně závažné a nevykazující znaky typických podvodných jednání, protože jeho snahou bylo skutečně řešit svoji nedobrou finanční situaci formou konsolidace půjček, a tedy tyto půjčky refinancovat. Oddlužení považoval až za poslední možné řešení. Zdůraznil, že peníze od poškozeného vložil na svůj bankovní účet a byly z nich uhrazeny splátky, s nimiž byl v prodlení, což byla podmínka nutná pro to, aby mohl o konsolidaci vůbec požádat. Uvedl, že důvěřoval propočtům bankovní poradkyně, podle nichž měl být v budoucnu po povolení konsolidace schopen svůj dluh vůči poškozenému řádně a včas uhradit. Jako laik v daném oboru neměl důvod nevěřit specialistovi. Namítl, že poškozený neměl zájem o informaci, k jakému účelu obviněný peníze potřebuje, avšak obviněný mu přesto tento důvod sám sdělil. Připomenul rovněž, že závazek vůči poškozenému uvedl v návrhu na oddlužení, včetně jeho vyčíslení, což rovněž vylučuje jeho podvodný záměr. Nesouhlasil ani s dovolací námitkou ohledně chybějícího výroku o náhradě škody, neboť má za to, že výrok, jehož se dožaduje dovolatel, by byl procesně právně neuplatnitelný z důvodů podle § 104 odst. 1 o. s. ř. a § 109 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/2006 Sb. Protože se neztotožnil s výhradami uplatněnými v dovolání, navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání nejvyššího státního zástupce podle § 265j tr. ř. zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací po zjištění, že dovolání nejvyššího státního zástupce je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), shledal, že dovolání netrpí vadami, pro které by je mohl odmítnout, a proto přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí z důvodů, jak jsou podány v dovolání, nemůže obstát.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Dovatel se domáhal nápravy vadnosti napadeného rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť odvolací soud po přezkoumání odvolání obviněného za podmínek § 254 odst. 1 tr. ř. vydal rozhodnutí, které ve vztahu ke zprošťujícímu výroku o vině podle § 226 písm. b) tr. ř., že čin, jímž byl obviněný uznán vinným, není trestným činem, zakládá vadu v jiném nesprávném právním posouzení podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. dovolatel opřel o námitku, že napadené rozhodnutí neobsahuje výrok o náhradě škody podle § 229 tr. ř., což označený důvod, o němž lze dovolání opřít v případě chybějícího výroku, naplňuje.

11. Nejprve se dovolací soud zevrubně vypořádal s těmi výhradami dovolatele uplatněnými na podkladě důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jež směřovaly proti nesprávnosti právního závěru odvolacího soudu, že čin obviněného není z důvodů subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku trestným činem.

12. Názor odvolacího soudu shledal nesprávným a v daných souvislostech neudržitelným, v důsledku čehož nemohlo napadené rozhodnutí ohledně zprošťujícího výroku obstát, a proto bylo zrušeno.

13. Kromě tohoto Nejvyšší soud shledal opodstatněným dovolání nejvyššího státního zástupce i ve vztahu k vadě přezkoumávaného rozhodnutí vztahující se k neexistujícímu výroku o náhradě škody opřené o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., podle něhož lze dovolání podat, jestliže v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný.

14. Chybějícím je výrok, který není ve výroku jako celku obsažen v určitém rozhodnutí, přestože podle zákona ho měl soud pojmut do výrokové části, a to popřípadě i z důvodu, že jeho vyslovení navrhovala některá ze stran (srov. [rozhodnutí č. 34/2000 Sb. rozh. tr.](#)).

15. Dovolatelem je v napadeném rozhodnutí za chybějící výrok považován jakýkoliv výrok o náhradě škody, protože žádný takový výrok (podle § 229, eventuálně § 228 nebo § 206 tr. ř.) učiněn nebyl.

16. Odvolací soud (viz strana 6 rozsudku přezkoumávaného rozhodnutí) k důvodům odvolání podanému poškozeným proti rozsudku soudu prvního stupně, jimiž poškozený brojil proti tomu, že soud prvního stupně o jeho včas a řádně uplatněném nároku na náhradu škody nerozhodl, dospěl ke zcela shodnému závěru jako nalézací soud, že v rozhodování o nároku poškozeného na náhradu škody mu brání překážka plynoucí z § 140b zákona č. 182/2006 Sb., když v trestním řízení o tomto trestném činu nebyl zajištěn majetek v majetkové podstatě dlužníka, který by omezení plynoucí z předmětného ustanovení insolvenčního zákona mohl prolomit. Proto i odvolací soud dospěl k závěru, že o nároku poškozeného rozhodnout nelze, a to rovněž s odkazem na ustanovení § 140a a § 140b zákona č. 182/2006 Sb.

17. Nejvyšší soud tento závěr shledal nesprávným, a to z následujících důvodů. Z obsahu spisu se podává, že poškozený D. P. se se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení proti obviněnému formálně připojil v průběhu přípravného řízení (č. l. 55 spisu), když navíc si zvolil i zmocněnce (č. l. 40), který byl vyrozuměn o nařízení hlavního líčení konaném dne 20. 5. 2014 (č. l. 160 až 163 spisu), k němuž se stejně jako poškozený dostavil. Poškozený před zahájením dokazování toto své připojení potvrdil a konkretizoval tak, že „se připojuje k trestnímu řízení vůči obviněnému s nárokem na náhradu škody ve výši 60 000 Kč“ (č. l. 175 verte spisu). Zmocněnec poškozeného (v substituci) se účastnil i následného hlavního líčení dne 23. 9. 2014 (č. l. 181 a násl.), kde mu bylo mimo jiné přiznáno i právo závěrečného návrhu, v němž upřesnil, že „v případě vydání odsuzujícího rozsudku navrhuje, aby bylo obviněnému uloženo zaplatit poškozenému na náhradě škody 66 000 Kč“.

18. Ze všech těchto kroků soudu prvního stupně je zřejmé, že o postavení D. P. jako poškozeného v rámci tohoto trestního řízení neměl pochybnosti, proto také nerozhodl podle § 206 odst. 3, 4 tr. ř., podle něhož by měl postupovat, shledal-li by, že práva poškozeného uplatňuje osoba, které toto právo zřejmě nepřísluší. Jestliže by soud zjistil podmínky pro takový postup, musel by rozhodnout usnesením, že takovou osobu jako poškozeného k hlavnímu líčení nepřipouští, a v jakém rozsahu tak v konkrétní situaci činí, anebo když bylo o nároku poškozeného rozhodnuto v občanskoprávním nebo jiném příslušném řízení. Z toho plyne, že rozsah práv poškozeného, jenž svá práva uplatnil podle § 43 odst. 1, 3 tr. ř., lze omezit jen na základě usnesení soudu vydaného za podmínek § 206 odst. 3, 4 tr. ř. Pokud však soud takové rozhodnutí neučiní, je nutné práva a rozsah, jak je uplatnil, respektovat a některým z postupů vymezených § 228 nebo § 229 tr. ř. o nich rozhodnout, a toto rozhodnutí vyjádřit

i výrokem o náhradě ve výrokové části rozsudku.

19. Poškozený v přezkoumávané věci po formální stránce splnil všechny zákonné předpoklady § 43 odst. 1 a 3 tr. ř., jež žádný ze soudů nezpochybnil. Protože soudy neshledaly žádnou překážku (§ 44 odst. 3 tr. ř.), která by jim bránila v tom, aby jmenovanému status poškozeného přiznaly, avšak o jeho nároku nerozhodly, nýbrž jen v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, že pro neúčelnost rozhodnout nelze, jde o nezákonný postup odporující pravidlům § 228 a 229 tr. ř.

20. Podle § 228 odst. 1 tr. ř., odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 tr. ř.), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.

21. Není-li podle výsledků dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení podklad nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, soud podle § 229 odst. 1, 2 tr. ř. odkáže poškozeného s celým nárokem nebo jen s jeho částí na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

22. Podle § 229 odst. 3 tr. ř., jestliže soud obviněného obžaloby zproští (tak, jak to učinil odvolací soud v projednávané věci), odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení vždy na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

23. Z uvedeného vyplývá, že o nároku poškozeného, který byl uplatněn včas a řádně podle § 43 odst. 3 tr. ř., je soud povinen vždy rozhodnout podle § 228 nebo § 229 tr. ř., a to ve výrokové části rozsudku. Soud nemusí učinit takový výrok jen v případě, že vydal usnesení podle § 206 odst. 3, 4 tr. ř. (nebo s analogickým použitím tohoto ustanovení), jímž vyslovil, že určitou osobu, která uplatňuje práva poškozeného, nepřipouští k hlavnímu líčení nebo že poškozený nemůže uplatňovat svůj nárok v trestním řízení. Neexistenci výroku, jímž byl soud povinen rozhodnout o uplatněném nároku poškozeného, nelze nahradit vysvětlením jen v odůvodnění rozsudku; pokud tak soud přesto učiní, jde v jeho rozhodnutí o chybějící výrok ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Z těchto důvodů je uvedený důvod dovolání naplněn i v projednávané věci, v níž odvolací soud podle uvedených ustanovení nepostupoval, a to i přesto, že po celé trestní řízení byla D. P. přiznána práva poškozeného ve smyslu § 43 odst. 1, 3 tr. ř. Odvolací soud rozhodl vadně, pokud nenapravil pochybení soudu prvního stupně, který o nároku poškozeného ve vytýkaném smyslu nerozhodl, když odvolání poškozeného jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítl, protože se ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že o nároku poškozeného s ohledem na § 140a a § 140b zákona č. 182/2006 Sb. rozhodnout nelze.

24. Podle § 140b zákona č. 182/2006 Sb., nejde-li o řízení uvedená v § 140a zák. č. 182/2006 Sb., nelze v jiných soudních nebo rozhodčích řízeních po dobu, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku, rozhodnout o pohledávkách a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo na které se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášené, anebo o pohledávkách, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (§ 170 zákona č. 182/2006 Sb.); to neplatí, jde-li o pohledávky věřitelů na náhradu škody nebo nemajetkové újmy

způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, pokud v trestním řízení o tomto trestném činu byl zajištěn majetek v majetkové podstatě dlužníka. K rozhodnutím vydaným v rozporu s tímto zákazem se v insolvenčním řízení nepřihlíží. Takové rozhodnutí nelze po dobu trvání účinků rozhodnutí o úpadku vydat, a bude-li přesto vydáno, v insolvenčním řízení se k němu nebude přihlížet. Není-li možné v řízení z uvedeného důvodu pokračovat, soud jej může přerušit svým rozhodnutím vydaným podle § 109 o. s. ř. (srov. HÁSOVÁ, J. a kol. Insolvenční zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 459, 460).

25. Je-li v průběhu trestního řízení, v němž poškozený uplatnil vůči obviněnému nárok na náhradu škody způsobené trestným činem (nebo i nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích nebo vydání bezdůvodného obohacení) zjištěn insolvenčním soudem úpadek obviněného (vydáno rozhodnutí o úpadku obviněného), ustanovení § 140b zákona č. 182/2006 Sb. od okamžiku zveřejnění rozhodnutí o úpadku v insolvenčním rejstříku nedovoluje přiznat poškozenému požadovanou částku v adhezním řízení v jiném případě než v tom, který je jako výjimka obsažen v textu § 140b tohoto zákona.

26. V posuzované věci, jak je shora uvedeno, dne 2. 10. 2012 obviněný podal na sebe (na svůj majetek) „insolvenční návrh“ spojený s „návrhem na povolení oddlužení“ (takto jeho podání označuje i insolvenční rejstřík). Dne 29. 10. 2012 Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (insolvenční soud) vydal pod sp. zn. KSOL 16 INS 24046/2012 „rozhodnutí o úpadku“ obviněného, s nímž v souladu s § 148 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb. spojil i „rozhodnutí o způsobu řešení úpadku“ (rozhodnutí, jímž obviněnému povolil oddlužení, č. l. 29 až 31). Usnesením ze dne 10. 1. 2013 insolvenční soud schválil oddlužení obviněného plněním splátkového kalendáře po dobu pěti let (§ 406 odst. 1 a 3 zákona č. 182/2006 Sb., č. l. 32 až 35 spisu). Podstatné tedy je, že bylo vydáno „rozhodnutí o úpadku“ (§ 136 insolvenčního zákona), jehož účinky trvaly v době rozhodování soudu v adhezním řízení, přičemž obecně platí, že neurčí-li jinak svým rozhodnutím insolvenční soud, trvají účinky „rozhodnutí o úpadku“ až do skončení insolvenčního řízení. Za této situace nelze v adhezním řízení sice rozhodnout o přiznání nároku na náhradu škody, ale poškozené je třeba s jejich nároky podle § 229 tr. ř. odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 20/2003 Sb. rozh. tr., které s ohledem na novelizované ustanovení insolvenčního zákona v § 140a až 140e zákonem č. 294/2013, s účinností od 1. 1. 2014, lze přiměřeně nyní aplikovat).

27. Povinnosti rozhodnout v naznačeném případě podle § 229 odst. 1, eventuálně 3, tr. ř. se žádný ze soudů nemohl zprostit s odkazem na probíhající a dosud neskončené insolvenční řízení s odůvodněním, že v trestním řízení nebyl zajištěn majetek v majetkové podstatě obviněného.

28. Protože bylo nesprávným shledáno rozhodnutí odvolacího soudu jak ve zprošťujícím výroku, tak i pokud o nároku poškozeného nerozhodl (v daném případě podle § 229 odst. 3 tr. ř.), Nejvyšší soud v souladu se zásadou zakotvenou v § 265p odst. 1 tr. ř. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. 55 To 303/2014, jakož i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a poté podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.